Sfântul mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul 49 de Sfinţi mucenici († 304)

(s.v. 27 septembrie / s.n. 10 octombrie)

Materiale despre Sfântul mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul 49 de Sfinţi mucenici:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Calistrat-(27-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Calistrat

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Calistrat

***

Sfântul mucenic Calistrat († 304) - S-a născut în orașul Cartagina din Africa din părinți creștini. Tânărul Calistrat a intrat în armată, într-una dintre legiunile Romei, sub comanda lui Persentin, în timpul persecuțiilor împăraților Dioclețian și Maximian. Într-o noapte, pe când Sfântul mucenic Calistrat se ruga, câțiva ostași îl aud pronunțând numele Mântuitorului Iisus Hristos, fapt pentru care a doua zi l-au adus în fața tribunalului. Fiind pus să jertfească idolilor, acesta refuză și este băgat într-un sac de piele și aruncat în mare. Pentru că scapă în mod miraculos, alți 49 de ostași se alătură sfântului mucenic, pătimind alături de acesta, fiind omorâți noaptea în temniță.

Index

În această lună (septembrie), ziua a douăzeci şi şaptea - Sfântul mucenic Calistrat și cei împreună cu dânsul (Minei)..... 3

Canon de rugăciune către Sfinții mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi către cei împreună cu dânşii..... 17

Imnografie..... 26

Viețile Sfinților - Pătimirea Sfântului mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul..... 28

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul 49 de Sfinți mucenici..... 36

Sorin Ioniță - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești; Sfântul mucenic Calistrat († 304), Sfânta mucenită Epiharia († 303/305)..... 37

Proloage - Sfântul mucenic Calistrat şi cei împreună cu dânsul († 304)..... 41

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Calistrat..... 44

Cântare de laudă la Sfântul mucenic Calistrat..... 46

Sinaxar - Sfântul Calistrat din Roma și cei 49 de mucenici dimpreună cu el..... 48

Icoane..... 50

În această lună (septembrie), ziua a douăzeci şi şaptea - Sfântul mucenic Calistrat și cei împreună cu dânsul (Minei)

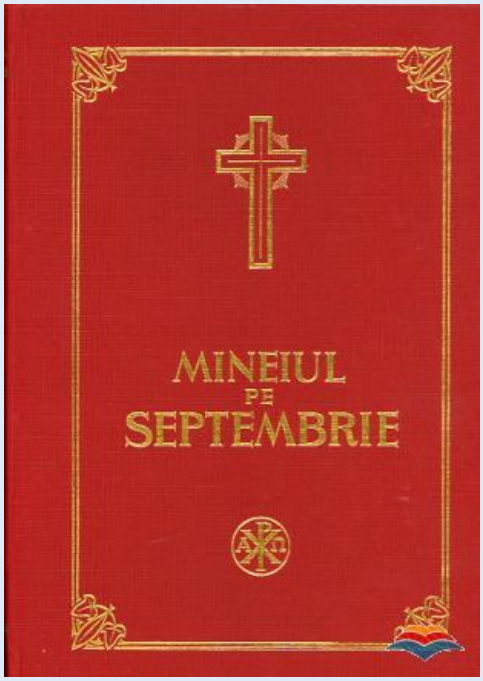

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6:3 din Octoih şi 3 ale sfântului, pe glasul al 8-lea:

Stihirile sfântului:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Mucenice pătimitorule Calistrate, luminându-ţi-se cugetul cu lumina bunei credinţe, neabătut ai umblat, pe calea ceea ce duce la fericirea cea veşnică, biruind toate meşteşugirile vrăjmaşului. Pentru aceea te lăudăm, cinstind sfinţită pomenirea ta prea fericite.

Mucenice cugetătorule de Dumnezeu Calistrate, îmbogăţindu-te de Cuvântul vieţii, ai îndreptat către viaţă, pe cei ce mai-nainte ticăloşeşte fiind morţi din necunoştinţă, au primit pe urmă moarte cu osârdie pentru Hristos; şi se cred cu adevărat a

fi vii întru Hristos. Cu care împreună roagă-te pentru noi către Domnul cel prea bun.

Mucenice sfinţite Ghimnasie, tăindu-ţi-se capul cu sabia, în râurile sângelui tău, ai înecat cu adevărat pe faraon cel viclean. Şi acum izvorăşti tămăduiri tuturor celor ce aleargă cu credinţă la Biserica ta, şi cinstesc într-însa nevoinţele tale, şi prăznuiesc cinstită pomenirea ta, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4 lea, a lui Vizantie*

Mai înainte de cinstită răstignirea Ta, moartea era înfricoşată oamenilor, iar după mărita patimă s-a făcut omul înfricoşat morţii. Pentru aceasta, a biruit puterea vrăjmaşului purtătorul de chinuri. Cu ale căruia rugăciuni, mântuieşte Hristoase sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Dat-ai semn...

Bucură-te, Ceea ce străluceşti ca soarele, căruţa cea neapusă a Soarelui, ceea ce ai strălucit Soarele cel necuprins cu gândul; bucură-te, gând, care străluceşti cu dumnezeieştile luminări; strălucirea fulgerului, care luminezi marginile pământului. Ceea ce cu adevărat luceşti ca aurul, cea cu totul frumoasă, şi prea fără de prihană. Ceea ce ai fulgerat credincioşilor Lumina cea neînserată.

A Crucii, Născătoarei*, asemenea*

Stăpâna cea fără prihană, văzând pe Hristos omorât, şi omorând pe vicleanul, plângându-L ca pe un Stăpân Îl lăuda pe El, ca pe Cel ce a ieşit din pântecele ei, şi mirându-se de îndelungă răbdarea Lui striga către Dânsul: Fiul meu prea dorite, nu uita pe roaba Ta, nu te zăbovi Iubitorule de oameni, cela ce eşti Iubitul inimii mele.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 8-lea*

Facere a lui Anatolie: Pe purtătorul de chinuri al lui Hristos, Calistrat, cela ce împreună cu ceata sa a străbătut calea cea frumoasă a muceniciei; şi prin cumplite sfărâmările mădularelor sale, vitejeşte a surpat pe tiranul cel fărdelege, toţi împreună cu cântări să cinstim pomenirea lor cea de peste an. Căci rănile cele nesu-

ferite de bunăvoie pătimind, pentru Hristos Dumnezeu le-a răbdat, primind de la Dânsul cununile biruinţei, şi cu bucurie stându-i acum înainte, neîncetat se roagă, să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne mântuieşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

A Crucii, Născătoarei

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Ce privire este aceasta care de ochii mei se vede, o Stăpâne! Cela ce ţii dimpreună toată zidirea, pe Cruce Te-ai pironit, şi ai murit Cel ce tuturor dai viaţă. Născătoarea de Dumnezeu plângând a zis, când a văzut spânzurând pe Cruce, pe Cela ce negrăit a răsărit dintr-însa, pe Dumnezeu şi omul.

Troparul, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

După obişnuitele Catisme, Sedelnele Octoihului Psalm 50. Canoanele ale Octoihului amândouă, şi al sfântului pe 4.

Canonul Sfântului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Cântare să înălţăm popoare, minunatului Dumnezeului nostru, celui ce a izbăvit din robie pe Israil, cântare de biruinţă cântându-i şi strigând: Să cântăm Ție unuia Stăpânului.

Umblând neabătut pe calea muceniciei, te-ai făcut cale celor rătăciţi, ducându-i către dumnezeiasca odihnă prea fericite. Pentru aceasta cu credinţă te lăudăm pe tine, Calistrate.

Răsărind ca o stea prea luminată, ai luminat Biserica lui Hristos cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, iar întunericul necunoştinţei l-ai gonit mucenice, şi ai surpat capiştile înşelăciunii.

Vitejeşte suferind toată ispita, pentru Hristos, Calistrate moarte ai suferit. Pentru aceea te-ai mutat către odihnă nemuritoare, şi te veseleşti împreună cu Cetele îngerilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Jeratec aprins de focul Dumnezeiescului Duh, s-a arătat sfinţitului Ghimnasie, şi a ars materia înşelăciunii; iar cu minunile răcoreşte pe cei arşi de dogoreala patimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Numai tu, Preacurată între femei mai presus de fire ai purtat în pântece pe Unul din Treime, neispitită de bărbat. Pentru aceasta te mărim pe tine, şi pe Cel ce S-a născut din tine mai presus de toată pricina, şi de cuvânt.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce ai întărit cu...

Nejertfind nicidecum dumnezeilor celor ciopliţi, jertfă curată te-ai adus lui Dumnezeu, celui ce S-a jertfit pentru noi, mucenice purtătorule de chinuri, Calistrate.

Fiind împodobit cu haină vopsită din sfinţite sângiurile tale mucenice, stai înaintea Împăratului veacurilor, purtând cunună, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gol s-a arătat vrăjmaşul, văzându-te pe tine şi pe cel ce s-a nevoit cu tine, îmbrăcaţi de sus cu dumnezeiască mărire: o, purtătorule de chinuri, Ghimnasie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fă rugăciune neîncetată către Fiul tău Fecioară, ca să ne mântuiască pe noi, de primejdiile cele viitoare, şi de iadul cel veşnic.

Irmosul: Cela ce ai întărit cu Cuvântul cerurile, şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Răni de multe feluri suferind, şi arătat primind cununi de la Dumnezeu fericiţilor, rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, cei ce săvârşim pomenirea voastră cea sărbătorească prea mare Calistrate, împreună cu cei ce au pătimit cu tine, pentru ca să împace turma şi poporul; căci El este întărire credincioşilor.

Icos: Sicriul moaştelor tale Calistrate văzându-l, cânt şi măresc durerile şi chinurile care ai suferit pătimind. Pentru aceasta te rog pe tine, fă şi mie milostiv pe Hristos puitorul tău de nevoinţe, ca prin dar, să-mi dea mie cuvânt, ca să pot lăuda luptele tale, că nimenea dintre oameni nu va putea, cu bună cuvântare a spune vitejiile tale. Cum ai intrat cu bărbăţie la divan, mustrând cugetele cele ce se târau pe jos, şi propovăduind, că Hristos este întărire credincioşilor.

Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvântul cel împreună...

Să lăudăm chinurile lui Calistrat, o credincioşilor, să prea mărim ostenelile lui Ghimnasie şi dimpreună să fericim cu osârdie, pe cei ce cu dragoste vitejeşte s-au nevoit, şi să strigăm către dânşii; Ostaşilor ai bunei credinţe, cereţi ca să ni se dăruiască nouă pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Viforul patimilor mă tulbură prea curată şi mă îneacă, şi nu încetează aducându-mi povară de supărări. Ci tu mă mântuieşte Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti bună, şi mă scapă de primejdii, căci ai şi voie şi putere, ca una ce eşti Maică Dumnezeului tuturor.

A Crucii, Născătoarei

Dacă te-ai pironit pe Cruce îndelung-răbdătorule, şi cu suliţa Ţi s-a rănit coasta Ta cea prea curată, îngăduitorule Hristoase şi mult îndurate! Văzându-Te, Ceea ce fără patimă negrăit Te-a născut cu trup, se tânguia şi plângea. Dar lăuda dumnezeiasca şi multa şi nemărginita Ta pogorâre.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Ca un voievod al oştilor prea ales mucenice, tăbărând împotriva celor ce te goneau, ai tras către dumnezeiasca viaţă, pe cei ce de demult îi avea robiţi.

Cu râurile cuvintelor tale, ai adăpat inimile, şi le-ai povăţuit către apa cea de-a pururea vie, nevoitorule al Domnului, vrednicule de laudă.

Ca un berbece se junghie cu toată osârdia, pururea pomenitul Calistrat, având ca nişte miei jertfiţi înaintea lui pe ostaşii cei viteji.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucurându-se, Ghimnasie ca o vie cu cuvântul tău mucenice, a rodit strugurul cel de mucenicie, din care curge vinul bunei credinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Inima mea cea întinată de patimi, spală-o Fecioară, şi mă fă desăvârşit lăcaş curat dumnezeieştilor străluciri.

Cântarea a 5-a

Irmos: Din noaptea necunoştinţei, marginile cunoştinţei de Dumnezeu strălucindu-le, luminează-mă cu dimineaţa iubirii Tale de oameni, Doamne.

Dorind mucenice de Hristos Dumnezeul nostru cu toată inima, te-ai întărit, şi ai pierdut tăria vrăjmaşului cea fără de putere.

Arătându-te căpetenie oştirii celei dumnezeieşti Calistrate, te-ai numărat cu Oştile îngerilor mucenice, veselindu-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind luminat de mărirea razelor celor mucenicеşti Ghimnasie, cu bucurie te-ai mutat acum către luminările îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Răsărit te-ai arătat, Soarelui dreptăţii Preacurată! Pe care roagă-L, să mântuiască pe cei ce curat te slăvesc.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă Mântuitorule...

Fălcile leilor celor nevăzuţi le-ai sfărâmat înţelepte, şi pe cei ce de demult erau mâncare vrăjmaşului, i-ai făcut fii lui Dumnezeu, şi părtaşi desfătării celei fără de materie, mucenice Calistrate.

Grăind cu cuviinţă dumnezeiescul cuvântul cel pentru Dumnezeu, pe închinătorii idolilor cei ticăloşi, i-ai făcut fii dumnezeieşti, nevoindu-te împreună cu ei prea lăudate, Calistrate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plecându-vă grumazii voştri Domnului, mucenicilor aţi primit junghiere, şi v-aţi adus lui Dumnezeu jertfă deplin, şi aţi luminat Biserica celor întâi născuţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sfinţeşte-mi cugetul, şi-mi luminează inima, Sfântă Maica lui Dumnezeu şi mă izbăveşte de nevoile care m-au cuprins, ca să te măresc pe tine Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară.

Irmosul: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor rogu-mă. Căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Toată osteneala voastră, astăzi Biserica săvârşind sfinţilor vă laudă acum în taină pe voi, ca pe unii ce aţi pătimit pentru dânsa, dumnezeieştilor mucenici, bunilor biruitori prea înţelepţi.

Alt **Condac**, glasul şi podobia asemenea:

Ca o stea foarte mare ai strălucit în lume, întinzând razele nevoinţelor şi ale minunilor tale, luminând pe toţi cei ce strigă: Bucură-te, Calistrate, lauda mucenicilor.

Icos: Pe nevoitorul Domnului şi marele ostaş, şi prietenul Treimii şi tăinuitorul celor negrăite, şi râvnitorul lui Iisus, adunându-ne credincioşii, cu credinţă să-l lăudăm întru cântări cu bucurie, cinstindu-i luptele şi vitejiile şi durerile, care a răbdat pentru Hristos, Împăratul tuturor. Cerând ca prin rugăciunile lui, să câştigăm viaţa cea mai bună a Raiului, unde se veselesc cetele celor ce strigă: Bucură-te, Calistrate, lauda mucenicilor.

Sinaxar

Întru această lună în 27 de zile, pomenirea Sfântului mucenic Calistrat şi cei împreună cu dânsul 49 de Sfinţi mucenici.

Stih: Tăindu-se de sabie grumazii lui Calistrat,
Cu ceata bine biruitorilor mucenici s-a numărat.

Alte Stihuri, la cei 49 de mucenici.

Stih: A mucenicilor celor nouă împreună zecimea împătrită,

Prin sabie tăindu-se, au primit cunună neveştejită.

Şi aceşti sfinţi au fost din Roma, în zilele împăratului Diocleţian. Sfântul Calistrat fiind prins de Persendin Stratilatul, şi mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, fu bătut foarte. După aceea îl puseră peste nişte hârburi ascuţite, şi-l traseră peste dânsele, apoi îl băgară într-un sac şi-l aruncară în mare, şi rupându-se sacul ieşi sănătos, şi văzând minunea cei patruzeci şi cinci de slujitori, crezură în Hristos, pe care bătându-i Persendin, i-a băgat cu Calistrat în temniţă. Acolo îi învăţă pentru judecată şi pentru înviere şi pentru suflet. După aceea ieşind din temniţă cu dânşii dimpreună, şi făcând rugăciune, au dărâmat jos pe toţi idolii, şi văzând ceilalţi o sută optzeci şi patru de slujitori, au crezut şi aceia, şi li s-au tăiat capetele tuturor.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Epiharis.

Stih: Epiharis către sabie cu bună îndrăzneală s-a îmbărbătat,
Având întru ajutor dumnezeiescul dar cel luminat.
La douăzeci şi şapte de zile Epiharis sabie a suferit,
Şi cu cetele îngerilor sufletul i s-a unit.

Epiharis, mucenița lui Hristos, a fost din Roma, în zilele împăratului Docleţian, şi fu prinsă de Chesarie eparhul. Deci mărturisind cu îndrăzneală numele lui Hristos, o spânzurară şi o strujiră; după aceea o bătură cu un mai de plumb patru slujitori, care, făcând rugăciune sfânta, fură omorâţi de îngeri. Deci luându-şi ea răspunsul cel prin sabie sfârşitului ei, piatra care era sub picioarele ei a izvorât mulţime de apă, şi lovindu-se cu sabia de ucigaşi, şi-a dat fericitul şi cinstitul suflet la Dumnezeu.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Ignatie, ce a fost egumen la mănăstirea Mântuitorului Hristos, ce se cheamă Valea adâncă.

Acesta a fost dintru a doua eparhie a Capadociei pe vremea împăraţilor, Nichifor şi Ioan, care din pruncie a fost dăruit lui Dumnezeu de părinţii lui ca şi sfinţitul Samuil, şi fiind învăţat adeverinţa petrecerii călugăreşti de Vasilie, ctitorul mânăstirii, şi trecând prin toate treptele bisericeşti, s-a hirotonit preot, şi s-a pus egumen, care a crescut şi a înmulţit mănăstirea spre venituri, şi spre toate cele ce trebuiau; şi a zidit şi dumnezeieşti biserici a Sfântului Arhanghel Mihail, şi văzătorului de Dumnezeu, Ilie, şi a făcut şi altă sfântă biserică a Sfinţilor apostoli la un târg din afara cetăţii de asemenea şi la canonice, un zid tare şi foarte frumos.

Şi în zilele nepăcii s-a nevoit vitejeşte împotriva celor ce biruiau atunci, pe care-i hirotonise cel fărădelege şi fără Dumnezeu Andat, care toată lumea o a tulburat cumplit. Deci ieşind acesta din mijloc, s-a dus la Constantinopol, şi a făcut sfinte odoare, şi semnul Domnului nostru Iisus Hristos şi Evanghelie ferecată cu argint, care o a şi trimis prin fraţi ce erau cu dânsul la acea mânăstire, iar el zăbovindu-se acolo a căzut în boala dizenteriei, de care văzând că se topea de tot şi încet încet îl grăbea moartea, se silea să meargă la mănăstirea sa. Deci sosind la Amoreia şi-a luat sfârşitul vieţii, şi s-a îngropat la o biserică cinstită a acelui oraş, şi dacă a trecut un an, au vrut părinţii mânăstirii să-i ia moaştele, şi deschizându-i sicriul, i-au aflat trupul întreg şi nestricat, şi plin de minunat miros. Şi l-au adus la mănăstirea lor, şi l-au pus în tinda bisericii.

Tot în această zi pomenirea Sfinţilor apostoli Marcu, Aristarh şi Zinon.

Marcu apostolul, care şi Ioan se cheamă (de care pomeneşte apostolul Luca la cartea Faptelor Apostolilor) hirotonindu-se de apostoli episcop Bivlei, s-a cunoscut isteţ la lucru evanghelicesc, şi aşa era de lipit şi iubit la Dumnezeu, cât de umbra lui se depărtau bolile.

Însă aflatu-s-a şi alt apostol Aristarh într-acei 70, de care a pomenit apostolul în Epistola către Romani, şi a fost episcop la Apamia Siriei.

Alt Ioan Acridomelitrofos (adică ce se hrăni cu mugur şi cu miere) îmbrăcat cu cojoc, acela a fost Zinon legiuitorul de care pomeneşte fericitul Pavel în Epistola către Romani, şi acesta a fost episcop în Diospol, care făcându-se lăcaş Sfântului Duh, şi propovăduind Evanghelia a trecut către Domnul.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Filimon, episcopul Fortunianu şi Sfânta muceniță Gaiani.

Stih: Spatele să se ardă Gaiani ţi s-a dat,
Şi de dosul sabiei celei de văpaie ai scăpat.

Tot în această zi, pomenirea celor cincisprezece mucenici, care s-au băgat în corabie, și aprinzând corabia cu foc, s-au înecat în mare.

Stih: Ceata nevoitorilor cea în trei câte cinci numărat,
Până şi la fundul mării pogorându-se s-a afundat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce mersese din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului o au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Lămurindu-te ca aurul de focul chinurilor, te-ai arătat închipuire patimilor lui Hristos, şi acum te-ai pus bine în comorile cele dumnezeieşti, mărite, strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Topindu-te de chinuri, te-ai arătat sabie cerească, prea fericite, tăind cetele dracilor celor nevăzuţi Calistrate şi strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Tare luptător te-ai arătat împotriva necredinţei, mucenice Calistrate, cu puterea Treimii, cu ale căreia străluciri luminându-te acum strigi: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuget neclintit, iubind pe Hristos, mucenice Ghimnasie, te-ai jertfit împreună cu toţi râvnitorii tăi, cu mulţumită cântând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă pe Cel întrupat din tine mai presus de gând şi de cuvânt, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, ca să ne mântuim noi, cei ce cu dragoste te cinstim pe tine, şi cu un glas strigăm: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei grăitori...

Dezrădăcinând spinii înşelăciunii mucenice, te-ai arătat pom prea frumos al Raiului, aducând prin dumnezeiescul dar, rodurile bunei credinţe.

Privind la nădejdile cele viitoare, cu îndrăzneală ai năvălit către lupte, şi biruind după lege te-ai încununat, Calistrate.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Biserica ta câştigându-o casă de doctorie cei ce cu bună credinţă năzuiesc la dânsa, şi se izbăvesc de cele rele, lăudându-te cu credinţă, mărite Ghimnasie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca una ce eşti mai presus decât toate făpturile de Dumnezeu dăruită Fecioară, fereşte cugetul meu nevătămat, de smintelile înşelătorului prea curată.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul fiind şi văpaia călcând-o, au săltat: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Tămăduiri izvorăşte sicriul moaştelor tale, tuturor celor ce au trebuinţă mucenice Calistrate, şi cu adevărat încetează patimile cele ce anevoie se vindecă, şi goneşte întunericul duhurilor celor necurate, cu lucrarea şi cu puterea şi cu darul Dumnezeiescului Duh.

Arătatu-v-aţi mucenicilor lui Hristos, ca un lanţ de Dumnezeu împletit, ţinându-vă unul de altul cu darul, alergând către înălţime, şi sfinţind pământul cu vărsarea sângelui. Pentru aceea veselindu-ne, cu credinţă prăznuim pomenirea voastră.

Cunună neveştejită şi mărire veşnică, şi bucurie şi veselie care nu are sfârşit, şi Împărăţia Cerurilor ai primit cu cei ce împreună cu tine s-au nevoit Calistrate de Dumnezeu înţelepte; cu care împreună adu-ţi aminte pentru noi către Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiasca pomenire a înţeleptului Calistrat şi a lui Ghimnasie, şi a nevoitorilor celor împreună cu dânşii, astăzi strălucind mai luminat decât soarele, lu-

minează toate marginile cu razele sale. Cu ale cărora rugăciuni Hristoase, izbăveşte-ne pe noi de osândă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Glasul lui Gavriil cu veselie strigăm către tine: Bucură-te, bucuria credincioşilor! Bucură-te, sfeşnicul cel de aur şi masă, munte şi uşă înţelegătoare! Bucură-te, dumnezeiască căruţă a Împăratului Hristos! Bucură-te, dezlegarea blestemului, cea prea binecuvântată.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-se om. Pentru aceea pe prea curata Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii o mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii...

Întărindu-se de Duhul Sfânt, biruitorii mucenici, au surpat semeţia tiranilor, răbdând pentru Hristos toată ispita chinurilor, prea înţeleptul Callistrat şi Ghimnasie cel cu adevărat minunat, dimpreună cu ceilalţi împreună nevoitori. A cărora luminată pomenire săvârşindu-o, o am aflat mântuire sufletească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Podobie: Femei auziţi...

O, minune! Cum cei de ţărână cu fire de aur s-au arătat! Pentru că nici focul, nici sabia, nici dinţii fiarelor, nici rănile nu i-au înfricoşat. Ci în trup fiind, pe cel fără de trup surpându-l, pentru noi se roagă Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ce cuvânt poate prea mări mărirea darurilor celor dumnezeieşti, cărora ne-ai învrednicit pe noi, Stăpâne cu totul îndurate? Căci căzând mişeleşte din viaţa cea mai bună Hristoase, iarăşi ne-ai înălţat întrupându-Te din Fecioară, şi mântuindu-ne ca un Iubitor de oameni, şi Dumnezeu milostiv.

A Crucii, Născătoarei

Dacă ai văzut pe Cruce pironit pe Hristos pe care L-ai născut, prea curată Fecioară, mirându-te de îndelungă răbdarea Lui cea negrăită, la cele dinlăuntru te sfărâmai, tânguindu-te Născătoare de Dumnezeu.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi către cei împreună cu dânşii

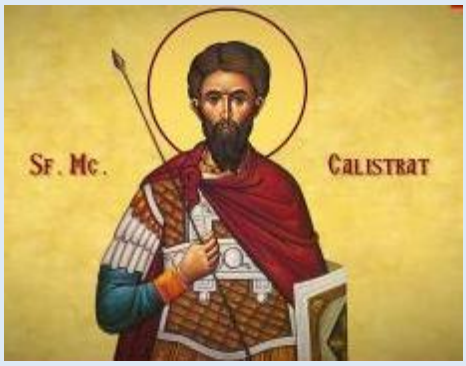

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi către cei împreună cu dânşii (s.v. 27 septembrie / s.n. 10 octombrie):

https://www.academia.edu/58700750/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sfin%C5%A3ii_mucenici_Calistrat_%C5%9Fi_Ghimnasie_%C5%9Fi_c%C4%83tre_cei_%C3%AEmpreun%C4%83_cu_d%C3%A2n%C5%9Fii_27_septembrie_

https://archive.org/details/canon_20211018

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-250464955/250464955

***

Canon de rugăciune la Sfinţii Mucenici Calistrat și cei împreună cu dânsul 27 Sep. - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=38NBjBrSeOk&t=6s

***

Troparul Sfinţilor mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi a celor împreună cu dânşii, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Cântare să înălţăm popoare, Minunatului Dumnezeului nostru, cel ce a izbăvit din robie pe Israel, cântare de biruinţă cântându-I şi grăind: să cântăm Ţie Unuia, Stăpânului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Umblând neabătut pe calea muceniciei, te-ai făcut cale celor rătăciţi, ducându-i către dumnezeiasca odihnă, prea fericite. Pentru aceasta, cu credinţă te lăudăm pe tine, Sfinte Calistrat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărind ca o stea prea luminată, ai luminat Biserica lui Hristos cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, iar întunericul necunoştinţei l-ai gonit, mucenice şi ai surpat capiştile înşelăciunii.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vitejeşte suferind toată ispita pentru Hristos, mucenice Calistrat, moarte ai suferit. Pentru aceea te-ai mutat către odihna cea nemuritoare şi te veseleşti împreună cu cetele îngerilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Jăratec aprins de Focul Dumnezeiescului Duh, s-a arătat Sfinţitul Ghimnasie şi a ars materia înşelăciunii; iar acum cu minunile răcoreşte pe cei arşi de dogoreala patimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu, Preacurată, între femei mai presus de fire, ai purtat în pântece neispitită de bărbat, pe Unul din Treime. Pentru aceasta, te mărim pe tine şi pe Cel ce S-a născut din tine mai presus de toată pricina şi de cuvânt.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cu cuvântul...

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nejertfind nicidecum zeilor ciopliţi, te-ai adus jertfă lui Dumnezeu, cel ce S-a jertfit pentru noi, mucenice purtătorule de chinuri, Sfinte Calistrat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobit cu haină vopsită din sfinţite sângiurile tale, mucenice, stai înaintea Împăratului veacurilor, purtând cunună, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gol s-a arătat vrăjmaşul văzându-te pe tine şi pe cel ce s-a nevoit cu tine, îmbrăcaţi de sus cu dumnezeiască mărire; o, purtătorule de chinuri Sfinte Ghimnasie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fă rugăciuni neîncetate către Fiul tău, Fecioară, ca să ne mântuiască pe noi de primejdiile cele viitoare şi de iadul cel veşnic.

Irmosul: Cel ce ai întărit cu cuvântul cerurile şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un prea ales voievod al oştilor, mucenice, tăbărând împotriva celor ce te prigoneau, ai tras către dumnezeiasca Viaţă, pe cei ce de demult îi avea robiţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu râurile cuvintelor tale ai adăpat inimile şi le-ai povăţuit către apa cea de-a pururea vie, nevoitorule al Domnului, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un berbec se înjunghie cu toată osârdia, pururea pomenitul Sfânt Calistrat, având ca nişte miei jertfiţi înaintea lui pe ostaşii cei viteji.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucurându-se Sfântul Ghimnasie, ca o vie, cu cuvântul tău, mucenice, a rodit strugurele cel de mucenicie, din care curge vinul dreptei credinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Inima mea cea întinată de patimi spal-o, Fecioară şi mă fă desăvârşit locaş curat dumnezeieştilor străluciri.

Cântarea a 5-a

Irmos: Din noaptea necunoştinţei, marginile cunoştinţei de Dumnezeu strălucindu-le, luminează-mă cu dimineaţa iubirii Tale de oameni, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind, mucenice, după Hristos Dumnezeul nostru cu toată inima, te-ai întărit şi ai pierdut tăria vrăjmaşului cea fără de putere.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te căpetenie Oştirii celei dumnezeieşti, Sfinte Calistrat, te-ai numărat cu Oştile îngerilor, mucenice, veselindu-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind luminat de mărirea razelor celor mucenicеşti, Sfinte Ghimnasie, cu bucurie te-ai mutat acum către luminările îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Răsărit te-ai arătat Soarelui dreptăţii, Preacurată! Pe care roagă-L să mântuiască pe cei ce curat te slăvesc pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fălcile leilor celor nevăzuţi le-ai sfărâmat, înţelepte şi pe cei ce de demult erau mâncare vrăjmaşului, i-ai făcut fiii lui Dumnezeu şi părtaşi desfătării celei fără de materie, Sfinte mucenice Calistrat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Grăind cu cuviinţă dumnezeiescul cuvânt cel despre Dumnezeu, pe închinătorii la idoli cei ticăloşi i-ai făcut fii ai lui Dumnezeu, nevoindu-te împreună cu ei, prea lăudate mucenice Calistrat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plecându-vă grumajii voştri Domnului, mucenicilor, aţi primit junghiere şi v-aţi adus lui Dumnezeu jertfă deplin şi aţi luminat Biserica celor întâi născuţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sfinţeşte-mi cugetul şi-mi luminează inima, Sfântă Maică lui Dumnezeu şi mă izbăveşte de nevoile care m-au cuprins; ca să te măresc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă dintru adâncul răutăţilor. Căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dă-ruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Răni de multe feluri suferind şi vădit primind cununi de la Dumnezeu, fericiţilor, rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, cei ce săvârşim pomenirea voastră cea sărbătorească, prea mare Calistrat, împreună cu cei ce au pătimit cu tine, ca să împace turma şi poporul Său, căci El este Întărirea credincioşilor.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Toată osteneala voastră, săvârşind astăzi Biserica, sfinţilor, vă laudă în taină pe voi, ca pe cei ce aţi pătimit pentru dânsa, dumnezeieştilor mucenici, bunilor biruitori prea înţelepţi.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca o stea foarte mare ai strălucit în lume, întinzând razele nevoinţelor şi ale minunilor tale, luminând pe toţi cei ce cântă: Bucură-te, Sfinte Calistrat, lauda mucenicilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Lămurindu-te ca aurul de focul chinurilor, te-ai arătat închipuire patimilor lui Hristos şi acum te-ai pus bine în comorile cele dumnezeieşti, mărite, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Topindu-te de chinuri, te-ai arătat sabie cerească, prea fericite, tăind cetele demonilor celor nevăzuţi, Sfinte mucenice Calistrat şi cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tare luptător te-ai arătat împotriva necredinţei, Sfinte mucenice Calistrat, cu puterea Treimii; cu ale Cărei străluciri luminându-te, acum cânţi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuget neclintit, iubind pe Hristos, Sfinte mucenice Ghimnasie, te-ai jertfit împreună cu toţi râvnitorii tăi, cu mulţumire cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă pe Cel Întrupat din tine mai presus de gând şi de cuvânt, Ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, ca să ne mântuim noi, cei ce cu dragoste te cinstim pe tine şi cu un glas cântăm: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezrădăcinând spinii înşelăciunii, mucenice, te-ai arătat pom prea frumos al Raiului, aducând prin dumnezeiescul dar, roadele dreptei credinţe.

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Privind la nădejdiile cele viitoare, cu îndrăzneală ai năvălit către lupte şi biruind, după lege ai fost încununat, Sfinte Calistrat.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Biserica ta câştigând-o casă de vindecare, cei ce cu dreaptă credinţă năzuiesc la dânsa şi se izbăvesc de cele rele, te laudă cu credinţă, mărite mucenice Ghimnasie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca una care eşti mai presus decât toate făpturile, de Dumnezeu dăruită Fecioară, fereşte cugetul meu nevătămat de smintelile înşelătorului, prea curată.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul fiind şi văpaia călcând-o, au săltat: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Stih: ***Sfinte mucenice Calistrat, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămăduiri izvorăşte sicriul moaştelor tale tuturor celor ce au trebuinţă, mucenice Calistrat; căci cu adevărat încetează patimile cele ce anevoie se vindecă şi goneşte întunericul duhurilor celor necurate, cu lucrarea, cu puterea şi cu darul Dumnezeiescului Duh.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi, mucenici ai lui Hristos, ca un lanţ de Dumnezeu împletit, ţinându-vă unul de altul cu darul, alergând către înălţime şi sfinţind pământul cu vărsarea sângelui. Pentru aceea, veselindu-ne, cu credinţă prăznuim pomenirea voastră.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunună neveştejită şi mărire veşnică, bucurie şi veselie care nu are sfârşit şi Împărăţia Cerurilor ai primit cu cei ce împreună cu tine s-au nevoit, Sfinte Calistrat, de Dumnezeu înţelepţite; cu care împreună adu-ţi aminte de noi, către Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiasca pomenire a înţeleptului mucenic Calistrat şi a Sfântului Ghimnasie şi a nevoitorilor celor împreună cu dânşii astăzi, strălucind mai luminat decât soarele, luminează toate marginile cu razele sale. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, izbăveşte-ne pe noi de osândă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu glasul Arhanghelului Gavriil cu veselie grăim către tine: Bucură-te, bucuria credincioşilor! Bucură-te, sfeşnicul cel de aur şi masă, munte şi uşă înţelegătoare! Bucură-te, căruţă dumnezeiască a Împăratului Hristos! Bucură-te, dezlegarea blestemului, Ceea ce eşti Preabinecuvântată.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoarea de Dumnezeu credincioşii o mărim.

Sedelna, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Să lăudăm chinurile mucenicului Calistrat, o, credincioşilor; să prea mărim ostenelile Sfântului Ghimnasie; şi împreună să fericim cu osârdie pe cei ce cu dragoste vitejeşte s-au nevoit şi să grăim către dânşii: ostaşi ai dreptei credinţe, cereţi să se dăruiască nouă pace şi mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Viforul patimilor mă tulbură, prea curată şi mă îneacă şi nu încetează aducându-mi povară de supărări. Ci, tu mă miluieşte, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti bună şi mă scapă de primejdii, căci ai şi voie şi putere, ca ceea ce eşti Maică a Dumnezeului tuturor.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Văzând că ai fost pironit pe Cruce, îndelung Răbdătorule şi cu suliţa ai fost împuns în coasta Ta cea prea curată, Îngăduitorule Hristoase şi mult Îndurate, Ceea ce, fără patimă, în chip de negrăit Te-a născut cu Trup, se tânguia şi plângea. Dar lăuda Dumnezeiasca şi multa şi nemărginita Ta pogorâre.

Imnografie

Condacul Sfinţilor mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi al celor împreună cu dânşii: Ca o stea foarte mare ai strălucit în lume, întinzând razele nevoinţelor şi ale minunilor tale, luminând pe toţi cei ce cântă: Bucură-te, Sfinte Calistrat, lauda mucenicilor.

Condacul Sfinţilor mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi al celor împreună cu dânşii: Toată osteneala voastră, săvârşind astăzi Biserica, sfinţilor vă laudă în taină pe voi, ca pe cei ce aţi pătimit pentru dânsa, dumnezeieştilor mucenici, bunilor biruitori prea înţelepţi.

Troparul Sfinţilor mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi al celor împreună cu dânşii: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfinţilor mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi al celor împreună cu dânşii: Răni de multe feluri suferind şi vădit primind cununi de la Dumnezeu, fericiţilor, rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, cei ce săvârşim pomenirea voastră cea sărbăto-

rească, prea mare Calistrat, împreună cu cei ce au pătimit cu tine, ca să împace turma şi poporul Său, căci El este Întărirea credincioşilor.

(Video) Troparul Sfântului mucenic Calistrat şi al celor împreună cu dânsul patruzeci şi nouă de mucenici - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-mucenic-calistrat-cei-impreuna-cu-dansul-patruzeci-noua-de-mucenici-tropar

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul

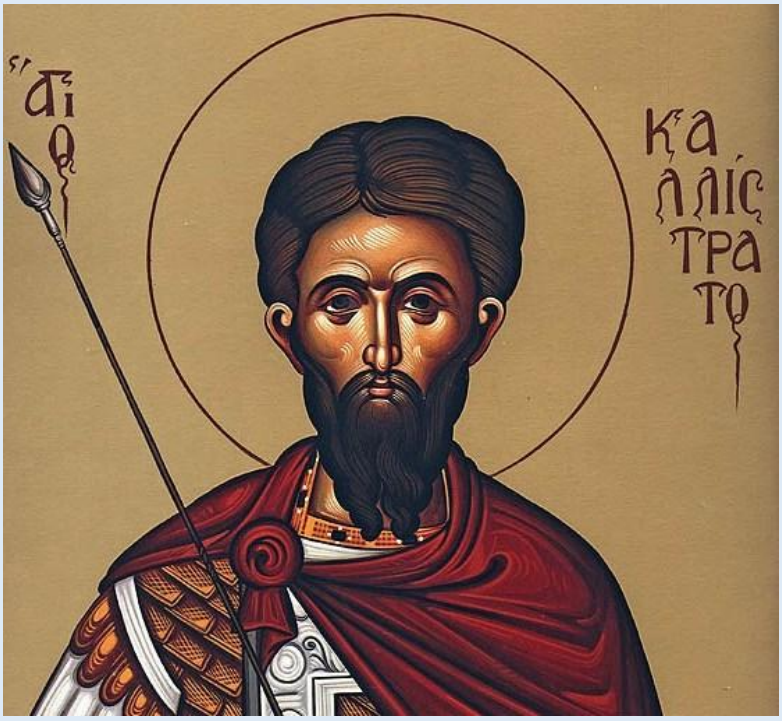

Văzând zavistnicul vrăjmaş turma cea aleasă a lui Hristos din zi în zi înmulţindu-se, s-a sculat asupra ei cu mare mânie, vrând ca pe toate oile cele cuvântătoare să le răpească şi să le piardă. Având ca unelte la acest lucru pe cei mai împietriţi şi fără de omenie care s-ar putea numi mai bine fiare iar nu oameni: pe Diocleţian (284-305) şi Maximian (286-305), împăraţi păgâni ai Romei, pe aceştia i-a pornit ca pe nişte lupi răpitori asupra turmei lui Hristos şi printr-înşii cu răzbunare şi cu nemilostivire au împuţinat-o. Pentru că, atâta mânie le-a revărsat în inimă asupra creştinilor, încât lăsând toate celelalte griji ale împărăţiei, şi-au îndreptat vederile lor spre aceasta cu toate puterile ca să piardă cu desăvârşire pe toţi creştinii. Crezând că acel gând şi lucru al lor este cel mai cinstit şi mai de căpetenie decât toate celelalte lucrări mari ale împărăţiei şi decât cele slăvite biruinţi şi dănţuiri asupra vrăjmaşilor lor, pentru aceea şi chinuitorii, conglăsuind în răutate, au trimis pe la toate marginile împărăţiei lor, ca de pretutindeni să silească pe creştini la jertfe idoleşti, iar pe cei ce nu se vor supune să-i muncească, să-i ucidă, şi cu felurite morţi să-i piardă.

Aşa făcându-se acestea, mulţi din cei credincioşi şi osârduitori iubitori de Hristos s-au împodobit cu cununa mucenicească, iar alţii de la Biserica luptătoare au trecut la cea triumfătoare, cântând cântare de biruinţă asupra vrăjmaşilor. Între mulţi alţii,

unul ca acesta s-a arătat viteazul ostaş al lui Hristos, Calistrat, care a mers pe calea cea frumoasă a muceniciei, însă nu singur, ci cu mulţi alţii, şi călcând pe vrăjmaşul, a stat înaintea biruitorului lumii Hristos, purtând şi arătând ranele cele ce le-au luat pentru Dânsul, şi luând plata nevoinţei sale.

Locul naşterii fericitului Calistrat, al acestui pătimitor al lui Hristos, era Cartagina din Africa, de unde l-au luat la slujba ostăşească, aşezându-l în tabăra voievodului Persentin, în care strălucea cu mărire numai el singur, ca o stea într-o noapte neluminată de lună, pentru că toţi ostaşii cei împreună cu el erau împâclaţi cu întunericul idoleştii nedumnezeiri şi numai el strălucea ca lumina Sfintei credinţe, la care îl învăţase tatăl său care era creştin.

Tatăl lui învăţase de la moşul lui, cel cu numele Neocor, care în vremea patimilor celor de voie ale Domnului nostru Iisus Hristos se aflase în Ierusalim, pe vremea lui Ponţiu Pilat, slujind în oaste şi, după ce văzuse toate minunile cele ce s-au făcut la moartea şi la învierea Domnului, a crezut în Dânsul. Şi botezându-se de către apostoli, s-a întors la casa sa, ducând mărgăritarul cel de mult preţ al credinţei celei în Hristos, prin care pe fiul său, adică pe tatăl lui Calistrat, şi pe toţi casnicii săi i-a îmbogăţit, spunându-le lor toate cele despre Iisus Hristos, pe care singur cu ochii săi le-a văzut, şi pe cele ce le-a auzit de la apostoli.

Aceeaşi duhovnicească şi nefurată bogăţie a credinţei moştenind şi Sfântul Calistrat după moşul şi după tatăl său, îmbogăţea cu ea pe acei care putea, învăţându-i în taină cunoştinţa adevărului, şi întorcând la Dumnezeu suflete omeneşti. Din pricina aceea se sminteau ostaşii cei ce erau împreună, şi îl pândeau cu de-adinsul, ca să poată şti de dânsul dacă este creştin cu adevărat sau nu.

Deci, dar, fiind el cu voievodul taberii sale în Roma, s-a făcut cunoscută creştineasca lui dreaptă credinţă în acest fel: Avea obicei, fericitul, ca în toate nopţile să se scoale la rugăciune şi să se roage din destul în taină. Şi odată când, după obiceiul său, sculându-se se ruga, a simţit nişte ostaşi care se odihneau aproape de el. Aceştia, auzindu-l pe el că cheamă adeseori numele lui Iisus Hristos, au cunoscut bine că este cu adevărat creştin. Şi, căutând vreme potrivită, au spus voievodului Persentin cele ce auziseră.

Iar voievodul chemând îndată pe Calistrat, l-a întrebat zicând: *"Oare sunt adevărate Calistrate, cele spuse despre tine de tovarăşii tăi?"*

Iar el a răspuns: "Nu ştiu ce or fi spus despre mine, pentru că ştiu că nu le-am făcut nici un rău".

Apoi Persentin a poruncit ostaşilor să-i zică lui pe faţă, iar ostaşii au zis voievodului: "Numai să-i porunceşti stăpâne să jertfească idolilor şi îndată vei afla cine este, care este gândul lui şi ce credinţă are".

Deci, a poruncit voievodul lui Calistrat ca să aducă jertfă idolilor şi să se închine lor.

Iar Sfântul Calistrat a răspuns: ***"Nu am învăţat ca să aduc jertfă la mulţi dumnezei, ci unuia Dumnezeu, Cel adevărat şi viu, care pe toate dintru nefiinţă le-a adus, şi pe om din pământ l-a zidit. Iar pe dumnezeii cei cinstiţi de voi, pe care mâinile omeneşti i-au făcut, îi numesc nu dumnezei, ci idoli, precum m-am învăţat din Sfânta Scriptură, care zice: "Toţi dumnezeii păgânilor sunt idoli, şi idolii păgânilor, argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti".***

Din aceeaşi Scriptură am învăţat a cunoaşte pe Dumnezeul cel ce petrece în ceruri şi Aceluia îi aduc jertfă de laudă şi "a da Celui prea Înalt făgăduinţele" (Psalm 49, 15). Deci, oare, pentru aceasta mă clevetesc aceştia pe mine, că cinstesc pe unul adevăratul Dumnezeu, iar nu pe dumnezei mincinoşi? S-ar fi căzut lor să mă clevetească, de m-ar fi ştiut că nu slujesc bine în rândurile ostaşilor, sunt fricos sau că fug de faţa vrăjmaşului. De ar fi fost aşa, apoi puteau să grăiască împotriva mea înaintea ta, voievodule, şi ţie ţi se cădea să asculţi nişte clevetiri ca acestea. Dar, în nici unul din aceste cazuri neştiindu-mă vinovat, pentru ce asculţi pe clevetitori? Şi la judecată mă aduci pe mine, numai pentru această singură vină, că dogmele mele nu se aseamănă cu ale voastre?"

La aceste cuvinte voievodul a răspuns cu mânie, zicând: *"Nu este acum vreme de vorbă cea mult ritoricească, ci vreme de munci grele şi pedepsiri cumplite, pe care degrab le vei lua, de nu te vei supune mie şi de nu vei jertfi idolilor, cărora şi împăratul însuşi se închină. Au doar nu mă ştii pe mine că sunt aspru, putând şi mai înainte de munci a-i înfricoşa pe toţi numai cu căutătura şi cu glasul?"*

Iar Sfântul Calistrat a răspuns: ***"Mânia ta şi scrâşnirea dinţilor tăi măcar deşi aduc frică, însă este vremelnică, dar cu mult mai groaznică este frica şi scrâşnirea dinţilor cea veşnică, în care a cădea mă tem foarte şi numai singură pomenirea ei mă înfricoşează foarte".***

Iar voievodul, neputând să-şi ţină mânia sa, a poruncit ca întinzând pe sfântul să-l bată.

Şi bătându-l mult, nimic de nerăbdare n-a arătat şi grăia către Dumnezeu zicând: ***"Juratu-m-am şi m-am hotărât să păzesc judecăţile dreptăţii Tale" (Psalm 118, 106). Şi iarăşi: "Smeritu-m-am până în sfârşit Doamne, viază-mă după cuvântul tău şi nu mă lăsa ca să fiu de batjocură pierzătorului om, şi mă întăreşte, o, Doamne, a suferi aceste munci, dă putere smeritului şi neputinciosului meu trup şi fă duh mai bărbătesc întru mine".***

Iar văzând chinuitorul sângele lui curgând din rane ca pârâul, a poruncit să-l slăbească din munci şi i-a zis lui: *"Acestea sunt începuturile răsplătirilor tale pentru neascultarea ta, Calistrate! Te sfătuiesc deci, bine să faci ceea ce ţi-am zis şi să scapi de cele mai mari munci care te aşteaptă căci mă jur pe zei că de nu te vei supune poruncii împăratului, apoi mâinile chinuitorilor vor zdrobi în bucăţi trupul tău, şi sângele tău îl vor linge câinii, iar carnea ta o vor mânca leii; cu aşa amară moarte vei pieri".*

Iar viteazul Calistrat a răspuns: ***"Nădăjduiesc în Dumnezeul cel tare, în Dumnezeul cel viu, că Acela mă va izbăvi din gurile leilor şi va scoate din mâna câinilor sufletul meu, care numai singur, în toată oştimea aceasta, cunoaşte pe Dumnezeul cel adevărat spre care nădăjduiesc, că nu numai sufletul meu, ci multe suflete de aici le va lua la Sine, dându-le lor cunoştinţa prea Sfântului Său nume".***

După aceste cuvinte, mâniindu-se mai mult voievodul, a poruncit să aştearnă pe pământ hârburi ascuţite, şi întinzând gol pe ele pe Sfântul Calistrat, să-l târască mult, adăugind durere peste durere rănitului său trup. Iar după ce sfântul le-a răbdat pe acelea, a poruncit chinuitorului, că punând o pâlnie în gâtlejul lui, să toarne apa ca într-un burduf.

După ce s-a făcut şi aceasta, a zis chinuitorul: *"De nu vei jertfi idolilor, Calistrate, îndată te voi arunca în mare, căci mă tem ca să amăgeşti şi pe alţi ostaşi, dacă nu te voi pierde degrab".*

Răspuns-a mucenicul: ***"O, prea nelegiuitule! Tu te îngrijeşti păzind turma cea care este înaintea diavolului, tatăl tău, ca să nu se împuţineze, iar eu nădăjduiesc spre Dumnezeu, că o voi câştiga pe ea Hristosului meu şi o voi întări în adevărata credinţă şi în mijlocul cetăţii acesteia îi voi zidi lui Biserică".***

Iar voievodul, aprinzându-se de iuţime foarte tare, a zis: *"Necuratule şi ticălosule, moartea este acum deasupra capului tău, iar tu Biserică mai gândeşti a zidi şi a-i aduce pe mulţi la Dumnezeul tău?!"*

Aceasta zicând, îndată a poruncit să aducă un sac de piele, în care băgând pe sfântul mucenic, l-a aruncat în adâncul mării, iar el sta pe mal, vrând să vadă înecarea lui.

Sacul acela în care era Sfântul Calistrat, ca Iona în pântecele chitului, după dumnezeiasca voie s-a lovit prin repeziciunea apei de o piatră ascuţită, care se întâmplase a fi în mare, şi s-a spart. Iar pe Sfântul Calistrat, luându-l doi delfini pe spatele lor, îl purtau pe deasupra apei, până ce, scoţându-l, l-au lăsat la mal cu blândeţe. Iar sfântul cânta cu veselie: "Venit-am din adâncurile mării, şi nu m-a înecat viforul apei, nici nu m-am ostenit strigând, când m-am rugat către Tine Doamne, că degrab ai auzit rugăciunea mea, şi din legăturile cele nedezlegate şi din adâncul cel mai de jos m-ai scos cu minune şi mai presus de nădejde ai rupt sacul meu, şi m-ai încins cu veselie" (Psalm 68, 3...).

Aşa cântând sfântul cu glas de bucurie, se mira mulţimea ostaşilor, şi alergând la dânsul, au căzut la picioarele lui, rugându-l ca să-i scoată şi pe ei din înşelăciunea cea idolească, şi să-i ducă la Hristos Dumnezeul său. Şi era numărul lor patruzeci şi nouă, care ziceau: "Iată, am cunoscut că Dumnezeul tău este Mare şi Adevărat, care din adâncul mării te-a izbăvit pe tine".

Iar fericitul mucenic a zis: "Domnul meu Iisus Hristos nu izgoneşte pe cei ce vin la Dânsul, pentru că zice: "Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi" (Matei 11, 28). Acestea grăindu-le, şi-a întins spre cer mâinile sale, şi ridicându-şi ochii se rugă: "Doamne, Cela ce în ceruri locuieşti, şi spre cei smeriţi priveşti, caută spre turma ta această mică şi păzeşte-o pe ea de tot răul, fereşte-o nevătămată de fiara aceasta văzută, de Persentin chinuitorul şi de nevăzutul diavol, căci tu Însuti eşti slăvit în veci".

Iar voievodul, văzând ceea ce se făcuse, s-a mirat şi a zis: *"Mă jur pe luminatul soare, că este plin omul acela de mari farmece, căci a ieşit şi din mare, şi precum a făgăduit, a amăgit pe ostaşii mei cu vrăjile lui".*

Apoi către sfântul a zis: *"Eu voi strica farmecele tale degrab, Calistrate, şi vei şti atunci cine este Persentin, slujitorul marilor zei, şi cine este Cel Răstignit pe Care-L cinsteşti, şi spre Care în zadar nădăjduieşti".*

Apoi a şezut la judecată, şi a poruncit ca pe toţi ostaşii cei ce crezuseră să-i bată tare, sfărâmându-le încheieturile.

Iar ei, bătuţi fiind, cum ar spune cu o singură gură toţi ziceau: "Doamne Iisuse Hristoase! Fii ajutător robilor Tăi, şi ne dă nouă până în sfârşit răbdare, căci pentru Tine de voie pătimim, aşa am vrut. Şi să fie păzit de Tine şi învăţătorul nostru şi păstorul Calistrat, ca de la dânsul să ne învăţăm mai desăvârşit a Te cunoaşte pe Tine Unul Dumnezeu, căci acum ca oile cele pierdute suntem înaintea Ta, Doamne".

Iar după ce s-a alinat puţin mânia lui Persentin, a poruncit ca, încetând de a-i mai bate pe ei, să-i ducă în temniţă până ce se va gândi ce să facă cu dânşii. Căci îl cuprinsese nu puţină mâhnire, pentru că oastea de sub comanda lui se împuţinase cu cincizeci de ostaşi.

Aruncaţi fiind ei cu Sfântul Calistrat în temniţă, au învăţat de la dânsul desăvârşit cunoştinţa lui Dumnezeu. Pentru că sfântul le spunea, începând de la zidirea lumii, şi de călcarea de porunca a omului cea din Rai, până la întruparea lui Hristos, şi până la patimile cele de voie şi la Înviere. Încă le-a spus lor de judecata viitoare, despre suflet, despre viaţa ce va să fie, despre răsplătirea dreptţilor, şi despre muncile păcătoşilor în iad. Şi toate tainele Sfintei credinţe spunându-le lor, i-a întărit spre muceniceasca nevoinţă.

Iar a doua zi, voievodul a şezut în divan la judecată, înconjurat de mulţime de oaste. Şi scoţând din temniţă pe Sfântul Calistrat cu cei împreună cu dânsul, a început a zice: *"Spune-mi mie, Calistrate, tu şi cei ce sunt cu tine, oare veţi aduce jertfă zeilor, ca din chinurile grele să vă mântuiţi? Sau mai stăruiţi încă la cea dintâi nesupunere a voastră?"*

Iar Sfântul Calistrat a zis: ***"Eu pentru mine răspund că nu mă voi depărta de Domnul meu până la moarte; iar aceştia singuri pentru dânşii să spună, întreabă-i pe ei, şi vei auzi ce-ţi vor zice ţie".***

Apoi voievodul a zis către dânşii: *"Voi înşelaţilor, ce ziceţi?"*

Iar ei au răspuns: "Suntem creştini, mărturisim pe unul Dumnezeu care a zidit cerul şi pământul şi credem într-însul, şi într-Unul născut Fiul Lui, în Domnul nostru Iisus Hristos, şi în Sfântul Duh, precum ne-a învăţat pe noi bunul nostru învăţător Calistrat".

Acestea cu un glas zicându-le sfinţii, voievodul a poruncit să-i bată tare pe ei, pe rând, pe câte unul. Apoi, legându-le mâinile şi picioarele, a poruncit să-i arunce într-un iezer ce era acolo aproape, şi când era să-i arunce, se ruga sfântul lui

Dumnezeu, zicând: ***"Doamne, Cela ce întru cei de sus locuieşti şi spre cei smeriţi priveşti, întoarce-Ţi ochii Tăi cei milostivi spre această mică turmă a Ta, şi binevoieşte ca într-acele ape să se spele ea cu scăldătoarea naşterii de a doua şi prin primirea de fii, odată cu venirea Sfântului Tău Duh, toată spurcăciunea omului cel vechi spălând-o, să fie părtaşi ai moştenirii celor ce din veac bine ţi-au plăcut Ţie!".***

Deci, legaţi fiind ei şi aruncaţi în apă, îndată s-au dezlegat legăturile lor, şi stăteau în apă cu feţe luminoase, bucurându-se de botezul lor. Şi s-a văzut o cunună foarte frumoasă de sus pogorându-se, şi un glas s-a auzit zicând: ***"Îndrăzneşte, Calistrate, cu turma ta, şi vino cu dânşii să te odihneşti în locaşurile veşnice".*** Şi odată cu glasul, s-a făcut cutremur mare de pământ; iar aflându-se acolo aproape, un idol al oarecăruia spurcat zeu păgânesc a căzut de cutremur, şi ca praful s-a risipit. Acest lucru văzându-l alţi ostaşi, o sută treizeci şi cinci, şi din cer auzind glasul cel ce venise spre Calistrat, au crezut în Domnul nostru.

Însă nimic nu le-a zis lor voievodul, temându-se de gâlceava şi de tulburarea cea din tabără, fără numai pe cei dintâi patruzeci şi nouă cu Sfântul Calistrat, a poruncit ca iar să-i arunce în temniţă, între care aflându-se Sfântul Calistrat, a zis către dânşii: ***"Iată fraţilor, cu darul lui Hristos v-aţi învrednicit Sfântului botez, pentru care se cuvine cu vrednicie a mulţumi lui Dumnezeu. Deci, să ne sculăm şi să ne rugăm Lui".***

Şi sculându-se toţi, şi înălţându-şi mâinile cu ochii spre cer, făceau rugăciune cu Calistrat, zicând: "Doamne Dumnezeule, Cel ce voieşti ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, Cel ce ai scos această turmă a Ta din gurile leilor şi ai chemat-o la mântuirea cea veşnică, învredniceşte-ne pe noi ca în Sfânta credinţă să ne sfârşim, prin care credem în Tine, Dumnezeul nostru, şi ne dă nouă ca la Tine să venim fără de prihană şi curaţi, să ne arătăm sfintei feţii Tale şi să ne închinăm Ţie, Celui binecuvântat în veci".

Şi se rugau Sfântul Calistrat şi toţi sfinţii mucenici cu stăruinţă. Iar după ce s-a înnoptat, au intrat în temniţă, după porunca chinuitorului. Şi alţi ostaşi din tabără, cu săbiile scoase, i-au tăiat pe toţi în bucăţi.

Aşa, Sfântul Calistrat şi cei împreună cu dânsul mucenici s-au nevoit bine, suferind cu statornicie până la sânge pentru Domnul lor. Iar sfintele lor moaşte s-au adunat şi au fost îngropate cu cinste de acei o sută şi treizeci de ostaşi care au crezut în Hristos.

Tot de către aceştia s-a zidit mai pe urmă şi Biserica deasupra sfintelor lor moaşte şi s-a împlinit cuvântul cel mai înainte zis al Sfântului Calistrat, pe care către Persentin l-a grăit: "În mijlocul cetăţii acesteia voi zidi Biserică", care măcar deşi nu în viaţă, s-a zidit după mucenicească lui moarte şi se proslăveşte într-însa numele Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia şi de la noi să-I fie slavă, în vecii vecilor. Amin.

(Istorisire după Sfântul Simeon Metafrast)

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul 49 de Sfinţi mucenici

În această lună (septembrie), în ziua a douăzeci şi şaptea, pomenirea Sfântului mucenic Calistrat şi a celor împreună cu dânsul 49 de Sfinţi mucenici.

Aceşti sfinţi au trăit în Roma, în zilele împăratului Diocleţian. Sfântul Calistrat fiind prins de Persendin stratilatul şi mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, a fost bătut foarte. După aceea l-au pus peste nişte hârburi ascuţite şi l-au tras peste ele; apoi l-au băgat într-un sac şi l-au aruncat în mare. Dar rupându-se sacul, a ieşit sănătos.

Văzând minunea, cei patruzeci şi cinci de slujitori au crezut în Hristos; pe aceia bătându-i Persendin i-a băgat cu Calistrat în temniţă.

Acolo el i-a învăţat despre judecată şi despre înviere şi despre suflet. După aceea ieşind din temniţă cu dânşii dimpreună şi făcând rugăciune, au dărâmat toţi idolii; şi văzând aceasta ceilalţi o sută optzeci şi patru de slujitori au crezut şi ei, şi li s-au tăiat capetele tuturor.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești; Sfântul mucenic Calistrat († 304), Sfânta muceniță Epiharia († 303/305)

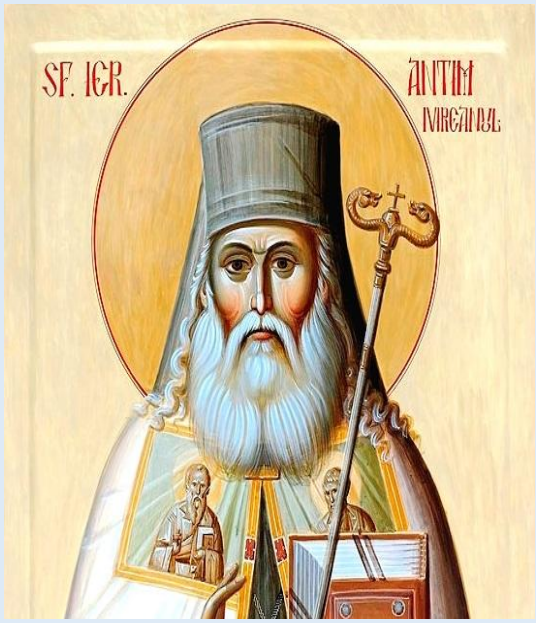

Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul

Sfântul ierarh martir Antim Ivireanul s-a născut în Iviria (Georgia de astăzi) pe la anii 1650, din părinţi dreptcredincioşi, Ioan şi Maria, primind numele de botez Andrei.

Crescut în duhul tradiţiei ortodoxe, tânărul Andrei a primit de la Dumnezeu darul picturii şi sculpturii bisericeşti. Odată, năvălind turcii pe meleagurile sale natale, a fost luat rob şi a îndurat amărăciunile şi umilinţele vieţii printre cei străini de neamul lui şi de credinţa creştină.

După un timp a fost răscumpărat de patriarhul Ierusalimului, Dositei Notara, care l-a și tuns în monahism. Desăvârşindu-şi priceperea artistică şi cunoaşterea limbilor greacă, turcă şi arabă, Antim a fost trimis în Moldova, la Iași, ca stareț al Mănăstirii Cetățuia, pentru a organiza o tipografie grecească. Acolo a cunoscut lucrarea cărturărească a Sfântului mitropolit Dosoftei și a fost inițiat în meșteșugul tiparului de învățatul episcop Mitrofan al Hușilor.

Pe la anul 1690 a venit în Ţara Românească, unde a fost rânduit de către binecredinciosul voievod Constantin Brâncoveanu la tipărirea cărţilor bisericeşti.

A fost stareț la Mănăstirea Snagov, lângă Bucureşti, iar în vara anului 1691, fostul episcop al Huşilor, Mitrofan, i-a lăsat în grijă Sfântului tipografia Mitropoliei Ţării Româneşti.

În vara anului 1694, înţelegând valoarea educaţiei prin carte a oamenilor, a creat la Snagov o renumită şcoală tipografică, ostenindu-se neîncetat pentru desăvârşirea „meşteşugului tipografiei şi îndreptărilor cuvintelor româneşti", adevărate comori de cărţi ieşind din mâinile lui, dintre care amintim câteva: Antologhionul, Evangheliarul, Floarea darurilor, Carte sau lumină, Octoihul, Capete de poruncă, Învăţătură bisericească, Mărturisirea ortodoxă, primul Liturghier greco-arab, Ceaslovul greco-slavo-român.

La 16 martie 1705 a fost ales episcop de Râmnicu Vâlcea, dovedind şi aici frumoase calităţi de bun iconom şi om de carte, tipărind în mai puţin de trei ani 9 cărţi, cea mai importantă fiind Tomul bucuriei, cu aproape 800 de pagini, cuprinzând cinci lucrări polemice îndreptate împotriva apusenilor, care încercau să dezbine Ortodoxia şi în Ţările Române, mai ales în Ardeal.

S-a preocupat şi de repararea, zugrăvirea şi sfinţirea multor biserici şi a mănăstirilor Strehaia, Surpatele, Cozia şi Govora. Cu totul deosebit este faptul că vlădica Antim a început seria unor tipărituri menite să ducă la biruinţa limbii româneşti în Biserica noastră. Astfel, în 1706 a tipărit Molitvelnicul, prima ediţie românească în Muntenia.

La 22 februarie 1708, în Duminica Ortodoxiei, a fost înscăunat mitropolit al Ţării Româneşti ca urmare a recomandării testamentare a mitropolitului Teodosie, cel care păstorise credincioşii din Ţara Românească timp de 40 ani.

Imediat după înscăunare, Antim a mutat tipografia de la Râmnic la Târgovişte, unde a imprimat alte 18 cărţi, dintre care 11 în româneşte. În anul 1713 a tipărit Liturghierul, integral în româneşte, consfinţind biruinţa limbii române în cultul Bisericii.

Cea mai valoroasă lucrare a mitropolitului Antim o constituie Didahiile. Sunt 28 de predici rostite în cursul arhipăstoririi sale, la diferite sărbători împărăteşti sau ale Maicii Domnului şi ale sfinţilor, la care se adaugă şapte cuvântări ocazionale.

Mitropolitul Antim a desfăşurat o bogată activitate tipografică (63 de cărţi, 39 fiind lucrate cu mâna sa, 21 în limba română).

Sfântul n-a tipărit cărţi pentru a-i rămâne numele însemnat pentru posteritate, ci a ales pe acelea care erau cele mai de folos preoţilor şi credincioşilor, pe înţelesul tuturor, în limba vorbită a poporului, limbă pe care el a îmbogăţit-o şi a înfrumuseţat-o, devenind astfel întemeietorul limbii literare şi liturgice româneşti.

Începută în primăvara anului 1713, Mănăstirea tuturor Sfinţilor, construită în Bucureşti de mitropolitului Antim, după planurile proprii, poartă cu adevărat pecetea sufletească a ctitorului ei.

„Această sfântă biserică, ce am zidit întru slava lui Dumnezeu şi întru cinstea şi pomenirea tuturor Sfinţilor, fiind rodul ostenelilor mele cele multe, am dat-o şi am închinat-o cu mare plecăciune şi cucernicie marelui Dumnezeu” - scria mitropolitul Antim în Aşezământul Mânăstirii, testamentul pe care l-a lăsat vieţuitorilor acestui sfânt locaş.

Acestea le-a scris cerându-le să-şi împlinească menirea cât mai deplin, potrivit poruncilor evanghelice, spre folosul şi mântuirea credincioşilor, spre ajutorarea celor lipsiţi şi spre mângâierea celor întristaţi. Nici o altă personalitate, în vremea aceea, nu s-a aplecat cu atâta hotărâre şi curaj, cu atâta dragoste şi înţelegere spre cei săraci şi uitaţi.

Bun patriot şi luptător împotriva asupririi turceşti care deja prevestea instalarea regimului fanariot, mitropolitul Antim a fost arestat, în martie 1716, şi a îndurat umilinţe şi chinuri în temniţele domneşti până toamna, când a fost caterisit pe nedrept, fiind condamnat la închisoare pe viaţă la Mănăstirea Sfânta Ecaterina din muntele Sinai.

Pe drum însă, ostaşii turci l-au omorât şi i-au aruncat trupul în apele râului Tungia, lângă Adrianopol.

Prin faptele şi darurile sale deosebite, prin smerenia sa, prin dragostea de Biserică şi de semeni, prin îndemnurile la pocăinţă, Sfântul Antim a luminat viaţa duhovnicească a vremii sale.

Abia în anul 1966, Patriarhia Ecumenică a ridicat caterisirea ce fusese aruncată în mod nedrept asupra Sfântului Antim, pentru ca în anul 1992, mitropolitul Antim Ivireanul să fie trecut în calendar, ca Sfânt ierarh şi sfinţit mucenic, rânduindu-se ca zi de pomenire 27 septembrie.

Pentru rugăciunile lui, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sfântul mucenic Calistrat

Sfântul mucenic Calistrat († 304) - S-a născut în orașul Cartagina din Africa din părinți creștini.

Tânărul Calistrat a intrat în armată, într-una dintre legiunile Romei, sub comanda lui Persentin, în timpul persecuțiilor împăraților Dioclețian și Maximian.

Într-o noapte, pe când Sfântul mucenic Calistrat se ruga, câțiva ostași îl aud pronunțând numele Mântuitorului Iisus Hristos, fapt pentru care a doua zi l-au adus în fața tribunalului. Fiind pus să jertfească idolilor, acesta refuză și este băgat într-un sac de piele și aruncat în mare.

Pentru că scapă în mod miraculos, alți 49 de ostași se alătură sfântului mucenic, pătimind alături de acesta, fiind omorâți noaptea în temniță.

Sfânta muceniță Epiharia

Sfânta muceniță Epiharia († 303/305) a suferit moarte martirică în timpul împăratului Dioclețian, în Roma, din ordinul patricianului Chesarie, prefectul Romei.

Proloage - Sfântul mucenic Calistrat şi cei împreună cu dânsul († 304)

Luna septembrie în 27 de zile: Sfântul mucenic Calistrat şi cei împreună cu dânsul (†304)

Locul de naştere al Sfântului Calistrat a fost Cartagina, din Africa, iar cu slujba ostăşească era la Roma, în zilele împăratului Diocleţian (284-305) şi ţinea de tabăra cruntului dregător Persentin.

Deci, pe când era el cu toată tabăra lui la Roma, s-a făcut cunoscută creştineasca lui dreaptă credinţă şi fiind prins de Persentin şi mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, a fost bătut cumplit, de curgea sângele din rănile lui, ca pârâul. A fost, apoi târât cu trupul gol pe un loc cu hârburi ascuţite, şi băgându-l într-un sac, slujitorii l-au aruncat în mare, dar rupându-se sacul, sfântul a ieşit sănătos din valurile apei.

Şi, văzând această minune cei patruzeci şi cinci de slujitori care-l bătuseră au crezut în Hristos.

Şi Persentin dregătorul a pus de i-a bătut şi pe aceştia şi i-a băgat împreună cu Calistrat în temniţă.

Şi-i învăţa Sfântul Calistrat în temniţă pe toţi despre Judecată, despre Înviere şi despre suflet şi celelalte dogme ale credinţei.

Iar când i-a scos din temniţă şi-i ducea pe toţi din nou la judecată, trecând ei pe lângă un templu păgân şi făcând rugăciune, toţi idolii din templu au căzut la pământ, sfărâmându-se ca de un cutremur.

Cei de faţă, 184 de slujitori văzând aceasta, au crezut şi au mărturisit şi ei pe Hristos.

Deci tuturor acestora, împreună cu Sfântul Calistrat, li s-au tăiat capetele în ziua de 27 septembrie.

Dumnezeului nostru, slavă !

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Evagrie, despre faptul de a nu judeca pe aproapele

Vezi vreun păcat mai greu, decât a judeca pe aproapele? Ce, dar, este mai greu decât acela? Că aşa îl urăşte Dumnezeu şi se întoarce de la unul ca acela, precum urăşte cineva pe un vrăjmaş al său. Deci, oare, nu suntem datori a ne cutremura şi a ne teme?

***

Că ştiţi ce s-a întâmplat stareţului aceluia care, auzind de un frate ce căzuse în desfrânare, a zis: "O, rău a făcut!". Oare, nu ştiţi cât de înfricoşător grăieşte de dânsul în Pateric? Că a adus Îngerul sufletul fratelui ce greşise şi i-a zis lui: "Vezi, cel pe care l-ai osândit, a adormit. Deci, unde porunceşti ca să-l pun? Întru împărăţie sau la osândă?" Şi, iarăşi, a zis îngerul către stareţul acela: "De vreme ce tu eşti judecător drepţilor şi păcătoşilor, spune, ce porunceşti pentru acest smerit suflet ? Oare, îl vei milui pe el sau chinurilor îl vei da?"

Şi aşa, acel stareţ se minuna şi se înspăimânta de o hotărâre îngerească, precum aceea. Şi şi-a petrecut cu suspinuri şi cu lacrimi cealaltă vreme a vieţii sale şi se ruga lui Dumnezeu cu mulţime de osteneli, ca să-l miluiască pentru păcatul acela. Şi a căzut el cu faţa sa la picioarele Sfântului Înger şi a luat iertăciune.

Şi, iarăşi, i-a zis lui Îngerul: "Iată, ţi-a arătat ţie Dumnezeu ce este mai greu, adică, aceasta de a judeca pe fratele tău şi niciodată, iarăşi, să nu faci lucrul acesta. Iată, de acum iertat eşti." Şi dintr-această vreme, niciodată nu a încetat sufletul bătrânului dintr-un plâns ca acela, până ce a murit.

Apoi, ce vom lua noi, osândind pe aproapele? Căci ni se cade nouă, fiecăruia, fraţilor, a lua aminte de noi înşine pentru ale noastre păcate. Că, lui Dumnezeu este cu putinţă a îndrepta sau a osândi, Celui ce ştie aşezarea fiecăruia şi puterea, precum Acela singur ştie. Că într-alt fel judecă pe episcop, într-alt fel pe domn şi pe boier, într-alt fel judecă pe egumen şi într-alt fel pe ucenic, într-alt fel pe bătrân şi într-alt fel pe tânăr, într-alt fel pe bolnav şi într-alt fel pe cel sănătos. Şi cine va putea să ştie acele judecăţi ale Lui, fără numai El singur, Cel ce a făcut toate şi ştie toate?

Întru această zi, cuvânt de învăţătură al lui Grigorie monahul: să nu ne lenevim la a noastră mântuire

Nu este de cuviinţă, fraţilor, să ne lenevim la a noastră mântuire, nici să trecem cu vederea vremea cea dată nouă spre pocăinţă, pe care, iarăşi, a o mai dobândi, nu vom putea. Că foarte de primejdie lucru este, celor ce nu se pocăiesc acum şi aici.

Să ne pocăim, drept aceea, de păcatele noastre, până ce nu ne ajunge pe noi moartea. Că de acolo nu ne vom putea întoarce, de vreme ce nu este întoarcere de acolo, ci vom merge în pământul cel întunecat al întunericului celui veşnic, unde nu este lumină, nici viaţă pentru păcătoşi. Drept aceea, acum să ne pocăim, o, fraţilor, ca pe Dumnezeu milostiv să-L facem către noi înşine şi, să-I plăcem Lui prin fapte bune, prin post şi rugăciune, prin milostenie şi prin smerenie, prin curăţie şi prin iubirea de fraţi şi prin pocăinţă, neîndeletnicindu-ne cu deşertăciunile veacului acestuia.

Să ne lepădăm de răutăţile lumeşti, să nu ne îmbrăcăm, iarăşi, cu patimile trupeşti, cu nesaţiul şi cu beţia şi cu pofta desfrânării, stricându-ne sufletul şi trupul. Că puţină este vremea noastră aici. Pentru aceasta, să ne grijim de sufletul nostru şi să căutăm mântuirea noastră, să ne ostenim spre Dumnezeu, pentru păcatele noastre.

Şi nu, adică, astăzi să ne pocăim şi să ne smerim, iar mâine să facem mai rele fapte. Că cel ce se pocăieşte de păcatele sale şi, apoi, iarăşi le face, ce sporeşte în pocăinţa sa, întorcându-se de la dreptate la păcat? Sau cum va fi auzită rugăciunea lui înaintea lui Dumnezeu? Că Dumnezeu găteşte asupra lui mânia Sa. Pentru că, precum multă este mila Lui, aşa sunt multe şi certările Lui şi pe fiecare, după faptele lui, îl judecă şi fiecare, după faptele sale, află.

Fericit este omul cel ce poate face păcatul şi nu-l face. Şi amar de inima care cugetă în două părţi şi de păcatul care umblă în două căi. Că Domnul pe cei cu un gând îi sălăşuieşte în casa Sa.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Calistrat

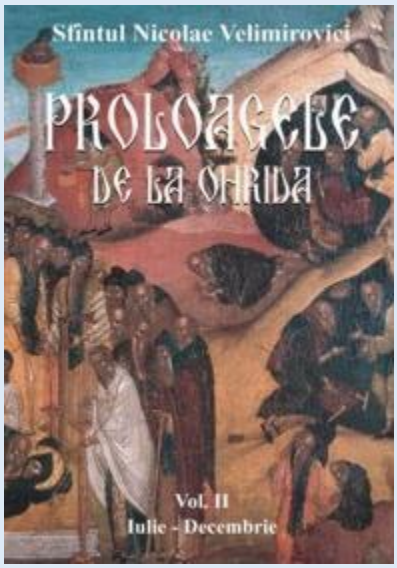

Acesta s-a născut în Cartagina. El a fost creştin de la sânul maicii sale, căci şi tatăl şi bunicul său fuseseră creştini.

Unul dintre strămoşii Sfântului Calistrat, Neohor cu numele, fusese soldat în armata romană staţionată la Ierusalim, în vremea lui Pilat din Pont şi a Patimilor şi Răstignirii Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Văzând minunile dincolo de fire care se întâmplă sub ochii lui, Neohor a crezut în Domnul şi a fost învăţat credinţa de către unul din apostoli, care 1-a şi botezat.

Întorcându-se la casa lui din Cartagina, Neohor a adus cu sine din Palestina credinţa creştină, ca pe un mărgăritar de mult preţ.

Aşa s-a născut şi urmaşul lui, Calistrat, născut şi crescut în Sfânta şi dumnezeiasca credinţă creştină.

Crescând Calistrat cu vârsta şi intrând în ordinul militar ca şi strămoşii lui, a văzut că din regimentul său el era singurul creştin.

Unul dintre camarazii lui, văzându-1 pe Calistrat că se trezeşte la miezul nopţii şi se roagă lui Dumnezeu, 1-a raportat comandantului Persentinian că este creştin. Persentinian 1-a torturat bestial după aceea pe Calistrat. Ca să se convingă că este într-adevăr creştin, el i-a poruncit lui Calistrat să jertfească idolilor, ceea ce Calistrat a refuzat fără ocolişuri. Pentru aceasta el a fost bătut, torturat, apoi legat în sac

şi aruncat în mare. Dar puterea lui Dumnezeu 1-a ocrotit şi 1-a scăpat şi Calistrat a ieşit din mare nevătămat şi viu.

Văzând această minune, patruzeci şi nouă dintre camarazii lui au crezut în Dumnezeul lui Calistrat, Mântuitorul şi Domnul Iisus Hristos. Pentru aceasta au fost bătuţi cu sălbăticie şi aruncaţi împreună cu el în temniţă.

În temniţă, Sfântul Calistrat i-a învăţat pe cei patruzeci şi nouă despre credinţă, despre Judecată, despre suflet, mucenicie şi viaţa de apoi. Ei au arătat astfel mare curaj în faţa chinurilor care au urmat, iar Domnul Şi-a arătat prin ei puterea Lui.

Torţionarul mai apoi a trimis soldaţi la temniţă noaptea, care 1-au asasinat acolo pe Calistrat şi pe toţi cei patruzeci şi nouă împreună cu dânsul.

Ei au luat mucenicia pentru mărturisirea Adevărului la anul 304. La urmă, deasupra sfintelor lor moaşte s-a ridicat o slăvită biserică.

Cântare de laudă la Sfântul mucenic Calistrat

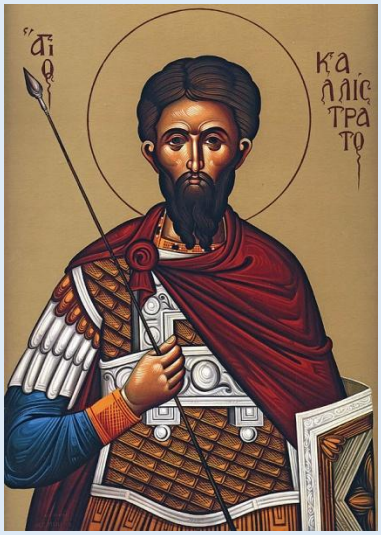

Sfântul Calistrat lui Dumnezeu s-a rugat,
Mulţumindu-i Lui din tot cugetul său.

Pe mucenic bestial chinuindu-l,
Torţionarul îi grăieşte, batjocoritor:
„Tu, acesta, ce în Răstignit ai nădejde,
Cunoaşte că vei pieri,
Cum pieri-vor din astă slăvită cetate
şi toţi ce ce cred întocmai ţie,
până la unul!"

Sfântul Calistrat lui Dumnezeu se roagă,
Şi astfel grăieşte către călău:
„Tu păcătosul meu trup îl vei ucide,
şi al meu sânge îl vei vărsa pe pământ,
dar cunoaşte, călăule, că deasupra lui
slăvită biserică se va înălţa.
Sabia ta fi-va aceea
ce va împlini astă dorire a mea!"

Precum a grăit Sfântul
Aşa s-a şi întâmplat,
Căci mucenicescul lui sânge a strigat ca o trâmbiţă
Ce conştiinţele oamenilor le-a trezit.

Atunci cetatea s-a botezat,
Înălţatu-s-a prorocita biserică,
Iar a mucenicului sfântă dorire s-a împlinit.

Sfântul mucenic Calistrat acum în ceruri şade,
înconjurat de ceilalţi sfinţi mucenici
împreună cu dânsul.

Ei înaintea Tronului Ceresc pentru noi se roagă,
împreună cu îngerii,
Ca şi noi să ne mântuim,
Ca şi întru noi Domnul
Să Se proslăvească.

Sinaxar - Sfântul Calistrat din Roma și cei 49 de mucenici dimpreună cu el

Martiriul Sfântului Calistrat, manuscris bizantin, sec. al XI-lea

Sfântul Calistrat a mărturisit la Roma pe vremea împăratului Diocleţian (284-304 d. Hr.). Era de origine din Cartagina, iar părinţii, ca şi strămoşii lui, fuseseră creştini binecredincioşi.

Când a crescut, Calistrat a intrat în armată romană ca recrut, dar nu şi-a părăsit evlavioasele obişnuinţe. Una dintre acestea era rugăciunea de seară. Unii dintre soldaţii păgâni l-au denunţat generalului Persentinos.

Persentinos, și el păgân, după ce a poruncit ca soldatul Calistrat să fie mai întâi supus la chinuri, a poruncit apoi să-l bage într-un sac legat la gură și să îl arunce în mare. Însă, în chip minunat, sacul s-a rupt, iar doi delfini l-au salvat pe Calistrat. 49 dintre soldații care au văzut minunea au crezut în Hristos. Atunci, Persentinos, turbat de furie, a poruncit să li se taie tuturor capetele.

Tropar, glasul al III-lea: Cu dumnezeiescul Duh fiind încins, mucenice Calistrat, cu strălucire te-ai arătat desăvârșit, azvârlind pe vrăjmaș prin înțelepciunea nevoințelor tale, întru care I-ai adus lui Hristos ca tămâie poporul prea lăudat, pe atleții cei ce au crezut prin tine, dimpreună cu care roagă-te pentru noi, care te lăudăm întru cântări.

Condac, glasul al IV-lea: Ca o stea foarte mare ai strălucit în lume, întinzând razele nevoințelor și ale minunilor tale, luminând pe toți cei ce strigă: Bucură-te, Calistrate, lauda mucenicilor.

Icos: Pe nevoitorul Domnului și marele ostaș și prietenul Treimii și tăinuitorul celor negrăite și râvnitorul lui Iisus, adunându-ne, credincioșii, cu credință să-l lăudăm întru cântări cu bucurie, cinstindu-i luptele și vitejiile și durerile, care a răbdat pentru Hristos, Împăratul tuturor. Cerând ca prin rugăciunile lui să câștigăm viața cea mai bună a Raiului, unde se veselesc cetele celor ce strigă: Bucură-te, Cali-strate, lauda mucenicilor.

La Calistrat:
Tăindu-se de sabie grumajii lui Calistrat,
Cu ceata bine biruitorilor mucenici s-a numărat.

La cei 49 de mucenici:
A mucenicilor celor nouă împreună zecimea împătrită,
Prin sabie tăindu-se, au primit cunună nevestejită.

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2014/09/sfantul-calistrat-din-roma-si-cei-49-de-mucenici-dimpreuna-cu-el/

Icoane

Sfântul mucenic Calistrat, frescă, Mănăstirea Decani, sec. al XIV-lea

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Calistrat

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Calistrat

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

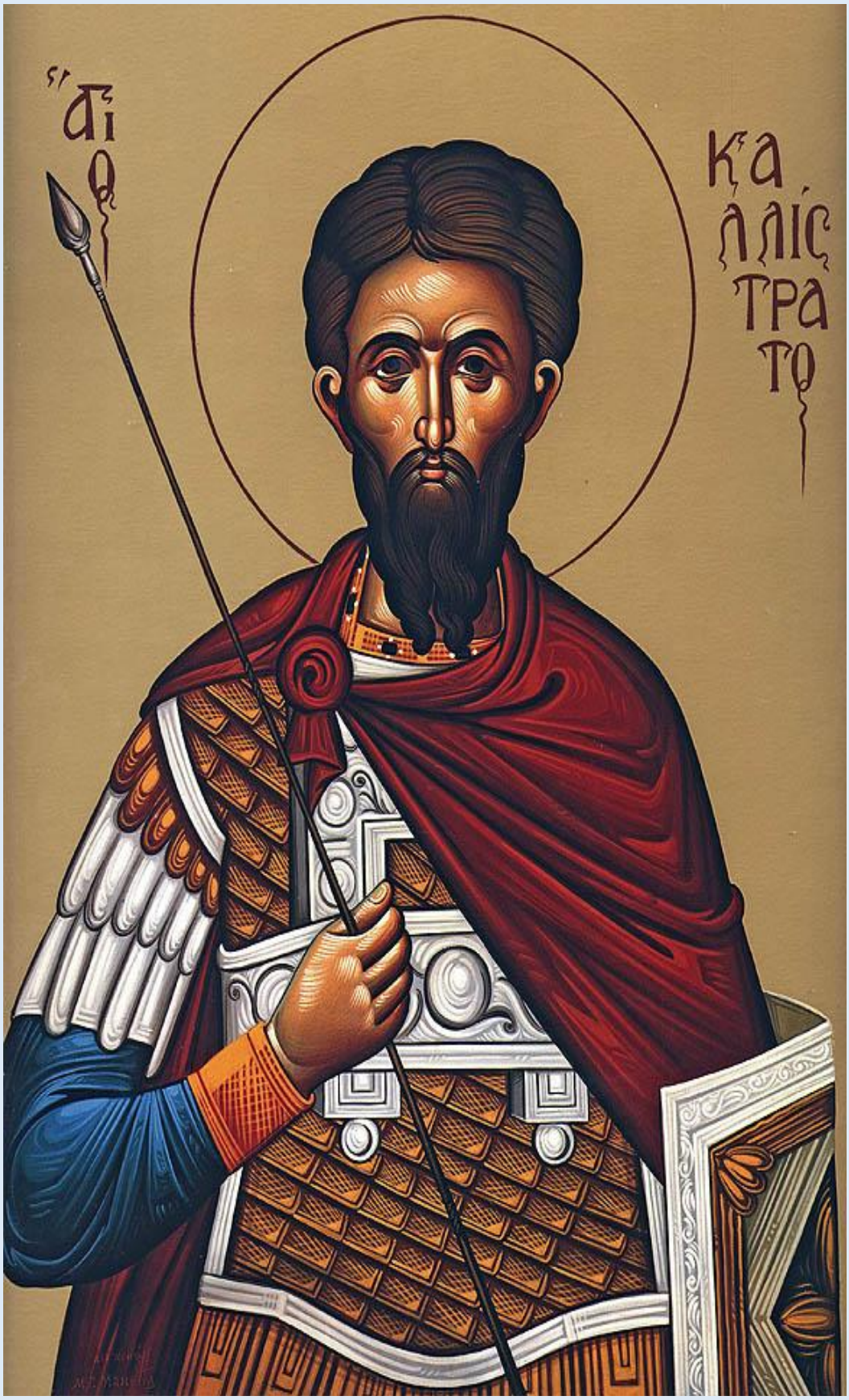
ΑΓΙΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟ

27 septembrie

Troparul Sfinților Mucenici Calistrat şi Ghimnasie şi al celor împreună cu dânşii

27 Septembrie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzneri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Bucură-te, Sfinte mucenic Calistrat!